

have den Tro om Ministerløfter, begriber jeg ikke, at de rette saa mange Forespørgsler til Ministrene i dette Ting.

Da et saadant Forslag, som det her skitserede, kræver et stort Materiale, og vist enhver maa indrømme, at ingen Minister paa staaende Fod eller paa en Maanedes Tid eller to kan udarbejde et saadant Forslag, kunde der være Tale om at give et almindeligt Dyrtidstillæg efter bestemte Regler for alle de lavere lønnede Lærere. Men — og nu komme vi til Humlen — der har vistnok i Finansudvalget været Enighed om, at under de nuværende Forhold kunne de gamle Regler for Statstilskuddet ikke længere benyttes, og til Udarbejdelse af helt ny Regler kræves der vist nok ogsaa et Materiale, som det tager Tid at skaffe, og da Tanken om dette Dyrtidstillæg jo er kommen noget sent frem, forstaaer jeg godt, at det fornødne Forarbejde ikke har kunnet naas. Desuden kan jeg godt forstaa, at det er vanskeligt for en Minister at pille en enkelt Stand ud og give den et almindeligt, gennemgribende Dyrtidstillæg, naar alle andre ligestillede, der leve under de samme Kaar, intet faa.

Naar vi skulle have et Dyrtidstillæg, maa det efter min Mening være saa almindeligt, at alle de, som leve under samme Kaar, faa samme Tilskud fra Staten. Da det nu ikke er blevet til noget, har det ærede Medlem fremsat dette Ændringsforslag under Nr. 248. Naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds i Dag udtalte, at det kun var formelle Indvendinger, som vare rejste mod denne Anmærkning, og at der ikke var reelle Grunde at anføre derimod, er det en Misforstaaelse af det ærede Medlem. De fleste af de Indvendinger, som ere rettede mod dette Forslag, have været af en saa reel Natur som overhovedet muligt. Og jeg vil hævde aldeles bestemt, at det ikke er den formelle Side af Sagen, der er afgørende for mig, selv om det kan siges, at dette Forslag er undfanget og født, jeg vil ikke sige i Dølgemaal, men i Utide, og at det er Hastværk og derfor Lastværk. Dette er imidlertid for mig en Biting, men den Grund, som jeg har til at stemme mod Forslaget, er saa reel, som den overhovedet kan være, idet der, saaledes som Forslaget foreligger paa Tingets Bord, ikke er den mindste Sikkerhed for, at de Lærere, som ere de lavest lønnede, og som derfor ogsaa bevislig trænge haardest, ville faa noget Dyrtidstillæg, idet hele Tillæget er gjort afhængigt af, hvorvidt Sogneraadene i hver

enkelt Kommune frivilligt forhøje Lærernes Lønninger. Kun Lærerne i de Kommuner, hvor dette er Tilfældet, ville faa et Tillæg, men det ville de faa, enten denne Anmærkning bliver vedtagen eller ej. Det kan i og for sig være Lærerne det samme, naar de faa Tilskud, enten de faa det halve eller det hele af Kommünen. Jeg skal dog sige — Ret skal nemlig være Ret —, at jeg kunde tænke mig, at det kunde anspore en Del Sogneraad til at give et saadant Tillæg, at Staten betalte det halve. Men det er aldeles ikke givet. Jeg kan nævne Eksempler paa, at det har været under Forhandling, og at man har givet Tillæg i Kommuner, hvor Lærerlønningerne vare 800 Kr. eller derover, medens man i andre Kommuner, hvor Lærere sade med 6—700 Kr., ikke har givet et saadant Tillæg. Men den Hovedskavank ved Forslaget, at det ikke rammer, hvad det sigter paa, nemlig at sikre de lavest lønnede Lærere Tilskuddet, er for mig nok til at betegne det som forfejlet og ubrugeligt. Den første Betingelse for at give et saadant Dyrtidstillæg synes mig at maatte være, at man begynder nedenfra og giver dem først, der trænge mest, og saa kan man jo tale om, hvor langt man skal gaa op. Det forekommer mig at være fuldt ud demokratisk, og det undrer mig, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, som jeg vil indrømme mange Gange har talt Lærernes Sag, og om hvem jeg tror, at han mener det godt med Lærerne, har kunnet slutte sig til dette Forslag, idet han ikke ved, om det vil komme til at hjælpe dem, der trænge haardest. Det ærede Medlem plejer at gaa til Bunds i Samfundslagene, men det er netop det, han glemmer her.

Dernæst bygger dette Forslag paa den Grundfejl, som blev begaaet i Skoleloven af 1899 med Hensyn til Lønningerne, nemlig, at de Kommuner, der, før vi fik den ny Skolelov, frivilligt havde forøget deres Lærerlønninger, givet gode og anstændige Lønninger, bleve tvungne til at beholde de Udgifter, de havde paalagt sig, medens de Kommuner, der gave deres Lærere saa smaa Lønninger, de overhovedet kunde slippe med, fik Lov til at blive ved disse Udgifter, idet man fik indsat en Bestemmelse om, at Kommunerne ikke kunde tvinges til at forøge deres Udgifter til Lærerlønninger, saa længe disse ikke gik under 600 Kr. Derfor have vi beholdt de smaa Lønningerovre i Jylland. Og dernæst fik man Lov til at beklippe de allerede bestaaende Embeder, naar der